

Moloh ver 2.0 și biserica rămășiței

Vineri, 1 iunie 2007

Gili Cârstea

Grozăviile pot fi făcute cu mare sinceritate, atunci când alifia pentru ochi lipsește din ograda poporului sfânt. Singura întrebare este dacă grozăviile noastre sunt mai puțin șocante decât ale lor, căci și noi am fost avertizați că ne lipsește alifia. Iată grozăviile lor:

“Și-au pus urâciunile idolești în Casa peste care este chemat Numele Meu, și au spurcat-o. Au zidit înălțimi lui Baal în valea Ben-Hinom, ca să treacă prin foc lui Moloh pe fiii și fiicele lor, lucru pe care nu li-l poruncisem; și nici nu-Mi trecuse prin gând că au să facă asemenea grozăvii, ca să ducă pe Iuda în păcat” (Ier 32:35).

Dar ei au făcut “asemenea grozăvii,” iar Iuda a fost dus în păcat. Cum a ajuns poporul lui Dumnezeu într-o astfel de situație disperată?

Ani de zile cuptorul purificator al lui Moloh a fumegat în valea Ben-Hinom, licărind ciudat la ferestrele palatului regal din Ierusalim, unde proorocii lui Baal țineau simpozioane despre credința dată sfinților odată pentru totdeauna. Ani de zile au fost fiii proorocilor educați în respect pentru focul nimicitor al lui Moloh, zeul Amoniților, iar poporul a ascultat generații la rând predici despre mânia lui Dumnezeu care trebuie potolită prin jertfe.

După întoarcerea din captivitate, cuptorul lui Moloh nu a mai fost restaurat, fiind mai târziu folosit drept crematoriu pentru gunoiul comunal. Acolo erau aruncate gunoarele Ierusalimului, leșurile animalelor moarte ca și leproșii decedați sau trupurile moarte ale străinilor. Gheenă, expresia folosită de Domnul Hristos în Noul Testament, este transliterarea în grecește a expresiei Hinom, și semnifica focul nestins din valea Ben-Hinom unde lucruri și trupuri moarte erau îndepărtate din lumea celor vii.

Pentru mentalitatea iudaică nu exista teroare mai cumplită decât aruncarea la lada de gunoi, în gheena înfocată unde ai pierit pe veci, deoarece nu reprezinți nimic. Leproșii, loviți de blestemul lui Dumnezeu, erau după moarte aruncați în gheenă deoarece își pierduseră identitatea și erau eliminați din familia lui Israel, neamul lui Dumnezeu. Gheena era ultima degradare la care putea ajunge un fiu al lui Dumnezeu, șters de pe pământul celor vii și din memoria poporului sfânt, părăsit de Dumnezeu și de oameni. Gheena era sinonimă cu anihilare veșnică din lipsă de valoare. Ce se arunca acolo era gunoi, obiect inutil, incomod, indezirabil, a cărui eliminare producea ușurare.

Gheena, focul iadului veșnic, nu era folosită pentru arderea oamenilor vii, oricât de degradați sau eretici s-ar fi dovedit ei; spre deosebire de cuptorul lui Moloh, unde ființe vii erau aruncate ca să satisfacă setea de sânge a zeului. Aici avem o aluzie clară la cele două concepte opuse care sfâșie teologia contemporană. Unii văd focul final prin ochii lui Moloh, un loc unde sunt aruncați păcătoșii nesupuși. Alții – foarte puțini, este adevărat – văd focul din cer a fi un simplu mijloc de curățire a pământului, plin de la un capăt la altul de cadavre în putrefacție, ființe care au murit deja din alte cauze și care acum nu mai folosesc nimănui niciodată.

Logica închinării la Baal și Moloh a produs milioane de torțe vii în istoria omenirii. Aruncarea copiilor în cuptorul lui Moloh, furnalul lui Nebucadnețar pentru stârpirea opoziției, arderea martirilor pe rug în Roma păgână sau în cea papală, continuând cu imensele cuptoare din lagărele naziste și cu învățătura contemporană despre focul din cer, toate aceste urâciuni se datorează gravei necunoașteri a caracterului lui Dumnezeu. Nelegiuirile închinării la Baal și Moloh au modelat puternic mentalitatea religioasă a poporului sfânt din toate timpurile, iar biserica rămășiței nu face excepție. Tatăl nostru iubitor este la fel de scârbit de concepțiile noastre despre focul din cer ca și de inițiativele lui Solomon pentru diversificarea serviciilor divine din valea Ben-Hinom.

“Nici nu-Mi trecuse prin gând că au să facă asemenea grozăvii.” Dar teologilor noștri le trece prin gând că Dumnezeu a făcut “asemenea grozăvii” și insistă ca biserica să predice că El va face încă o asemenea grozăvie la sfârșitul mileniului, când va arunca în cuptorul lui Moloh miliardele de necredincioși înviați, care și-au folosit dreptul de a alege cui doresc să servească.

Pentru cei ce au descoperit viața veșnică, definită a fi cunoașterea lui Dumnezeu, iadul din cartea Apocalipsei nu este altceva decât o gheenă curățitoare, și nicidecum cuptorul lui Moloh.